

Розділ перший, у якому мене ошелесила власна мама

Одного пам'ятного дня я почула від мами фразу, яка налякала гірше за шахедів.

Трапилося так, що вранці були три тривоги підряд. Ми з мамою і Марком змучилися спускатися до сховища. Нам пощастило, бо мешкаємо в будинку, який звели понад сто років тому, і він має хоч і не дуже чистий, але теплий підвал. А от дехто з моїх однокласників мусить ховатися в метро. Туди з розкладним кріслом не набігаєшся.

Коли нарешті я потрапила у квартиру і зайшла в інтернет, за кілька хвилин почула:

— Авроро, ми ідемо в Нагірне.

— Що?! — мені аж дух перехопило. — Я не хочу! З якого переляку? Там тісно, нудно, а головне — нема інтернету.

— У нас він теж із перебоями. Блекаут за блекаутом, можливо, залишимося зовсім без електрики. Готувати їжу на туристичному пальнику — ще те задоволення. Та й холодно у квартирі, ніби ми не в Києві, а на Алясці, — аргументувала мама.

— Та краще замерзну на Київській Алясці, ніж засмагати тиму на Нагірнянських Гаваях!

Останніх моїх слів мама не почула, бо швидко вийшла з кімнати. Я пожбурила їй услід пухнастий капець, який колихала носакон ноги. Він зробив кілька кульбітів у повітрі й плюхнувся на підлогу. Гола стопа відразу почала мерзнути, що ще більше драгувало.

Цієї зими в Києві було сутужно: росіяни обстрілювати міста, нищили електростанції, часто пропадало світло, і в квартирах бувало надто холодно. Тому багато хто виїжджав з міста туди, де безпечніше.

Я зітхнула, відклала телефон і пішла по капець. На кухні грюкали тарілки, тож варто було перевірити, чи немає чогось смачненького. Мама помітила, що я наближаюся, і голосно повідомила братові, що ми ідемо в Нагірне.

— Ух ти! У нас будуть плигоди! — Марк, який з апетитом уминав вранішні холодні макарони, захоплено витріщив очиська.

Він гарненький, трохи схожий на дівчинку. Жінки, коли його бачать, відразу добрішають й усміхаються. А я не така — не мила і точно не гарненька. У мене пряме волосся, підстрижене під каре, надто худі ноги й затонкі губи. Але я з того не парюся, бо у віртуалі всім байдуже, який у тебе ніс чи вуха. Там можна бути ким завгодно. Сподіваюся,

що вже скоро ми всі перемістимося в комп'ютерний світ, а в цей ходитимемо поїсти й трохи поспати.

Мама, яка вже все вирішила, не звернула уваги на мої заперечення і взялася складати валізи. Я всім кажу, що вона — бізнеследі. Після цих слів люди починають дивитися на мене інакше — з якоюсь повагою, чи що.

Насправді бізнес у мами малий, навіть крихітний. Вона консультантка з читання. Але я цього ніколи не уточнюю. По-перше, не знаю, як пояснити, а по-друге, боюся розчарувати співрозмовників. Вони ж уявляють кабінет із гігантськими вікнами й шкіряним кріслом. Але кабінету, як і вікон, немає. Є ютуб-канал «Книжки і бублики», а також інстаграм, фейсбук і безліч ще якихось сторінок. Мама вірить: вигадана нею професія одного дня почне приносити гроші, а поки заробляє, викладаючи історію в університеті.

Поки мама бігала квартирою, розшукуючи речі, я засіла в кутку й поринула в «Роблокс». Якщо ви думаєте, що це просто гра, то вам або більш як сімнадцять, або менше ніж три. Роблокс — це цілий всесвіт! Хочеш — бігай, хочеш — будуй, хочеш — ігри створюй. Тут є все: і чати, і групи, і друзі — справжнє життя. А головне: ти самостійно вирішуєш, ким стати та що робити.

— Доню, підлога холодна, — кинула на ходу мама, промчавши повз, як тайфун.

Я пересмикнулася, бо й справді змерзла. Але місця не змінила. По-перше, з упертості, а по-друге — мене тримав шнурок встромленого в розетку мобільного.

— Авлоло, дивися, я будиночок наклафтив, — Марк гордо показав мені екран маминого телефона.

— І чому не можна дати людині, себто мені, спокій? Обов'язково треба з дурницями чіплятися, — пробуркотіла під ніс.

Брат відірвав мене від важливого двоюбою зі страхітливим монстром. Втративши пильність, я опинилася на лопатках і програла.

Пропало світло. Мама продовжила збори з акумуляторною лампою, яку затискала зубами. А я казала, щоб купила налобний ліхтар, але ж хіба вона мене слухає.

— Доню, подумай, може, є щось, що ти хочеш узяти із собою?

— Я не поїду, — відказала я. Захотілося залізти під ліжку, але там мені вже не поміститися, надто велика.

— Авроро, це не прохання, а рішення. Якщо зібралися, то всі на вихід.

Коридором погриміли коліщата валізи. Ми придбали її, бо збиралися у відпустку до Єгипту, але не склалося. Натомість їдемо в Нагірне. Довбана війна!

Я неохоче натягнула куртку, шапку, вкинула до кишені рукавиці.

— Стоп! — мама завмерла на порозі. — Авроро, твої зошити! Зовсім із голови вилетіло.

— Ма, там інтернету немає, — я привалилася до стіни й закотила очі.

— Нічого, — мама скинула чоботи й побігла до моєї кімнати, — самотужки займатимешся, а як переслати в класрум, придумаємо.

«Ну от. Мало того, що сидітиму в забутому всіма Нагірному, так ще й сама вчитимуся», — моє роздратування зростало, немов мухомори під дощем.

Ми завантажилися в автомобіль і поїхали через місто. Деякі райони сяяли так, ніби лазерне шоу, в інших же не працював жоден ліхтар, світлофор чи прожектор. Лише поодинокі вікна блідо світилися мерехтливим полум'ям свічок. Це віялові відключення світла так працювали. На нашій вулиці якщо світилося в будинку напроти, то в нас було темно, і навпаки. Я навіть думала, чи не познайомитися там із кимось і по черзі ходити в гості. Але для мене то надто складно — заводити нових друзів. Тим паче шукати їх зумисне.

За містом густа пільма стала непроглядною і сховала все довкола. Автівка немовби обернулася на підводний човен і йшла в чорних водах.

— Ма, а чого ми маємо пертися до твого дядька? У нас уже є дідусь, справжній, — закортіло сказати щось усупереч, бо я злилася на маму, на постійне вимкнення світла, на зиму і на росіян. На них я взагалі така зла, що коли б моє зло оберталось на фаєрболи, то Москва давно б згоріла.

Мама провадила своє:

— Дідусь Остап теж справжній, тільки він вам не рідний, а двоюрідний.

— Чудово, — пробубоніла я і натягнула на голову капюшон, так щоб лише ніс визирав.

— Ми коли влітку в Нагірне їздили, дідусь Остап мені клолика давав потлимати, — Марк не зміг промовчати.

Я теж тоді кроля гладила, ну й що з того?

— Зараз дядько Остап живе сам, бо тітка у Вінниці, — повідомила мама.

— Вона його що, покинула?

Мій брат — спеціаліст із незручних питань. Тільки вдає, що милий, а насправді ще те чортеня.

— Ні, вона Оксані малих няньчить, поки її чоловік на фронті.

Мама зупинилася на заправці. Я дуже люблю каву з автоматів. Щоб у паперовій склянці, з горіховою добавкою і трубочкою. Мама нечасто мені таке дозволяє, каже, що це дорослий напій. Але зараз, на диво, дозволила.

Коли мама подала мені мою каву, я навіть подобришала. Може, не така вже й погана ідея їхати в те Нагірне — якнайдалі від набридливих сирен і застрашливих новин. Уявила, як біжу босоніж у білій сукні по осяяній лагідним сонцем галявині, довкола пурхають метелики, і все таке гарне, як у фільмі «Аватар»... Та коли кава скінчилася, я згадала, що зараз зима, ніякої білої сукні в мене немає, бо я взагалі не ношу суконь, та й бігати босоніж не найкраща ідея — можна наступити на якусь колючку чи навіть бджолу. Колись зі мною таке вже трапилося: палець набрякнув і болів до самого вечора. Усе ж краще було б залишатися вдома.

Розділ другий, у якому я мрію опинитися в підвалі

Від заправки ми їхали ще годину. Раптом автомобіль почало підкидати й трусити, і я зрозуміла, що ми з'їхали з траси й прямуємо ґрунтовою дорогою.

— Діти, у вашому віці я дуже любила їздити в Нагірне.

— Клас, — вичавила я, щоб не мовчати.

— Авроро, ти така скептична. Часом здається, що тобі не дванадцять, а тридцять.

— А мені? — Марк підстрибнув. Добре, що його ремені тримають, а то б головою в стелю довбанувся.

— А тобі, сонечку, — промуркотіла мама, — усі шість. Так-от, діти, колись я не могла дочекатися канікул, щоби батьки відвезли мене в Нагірне. Там жила моя найкраща подруга Міла.

— А мої друзі — у Києві...